

Често сам био у прилици да од неког саговорника, на почетку или на самом крају разговора, чујем онако као изговор, некада и самоуверено, а било је и случајева да делује и препотентно, да ми каже како њега не интересује политика и да је он само заинтересован за економију. Ако је саговорник инсистирао да о нечему разговарамо, па онда лупи ову констатацију о мржњи према политици и великој љубави према економији, раније сам то тумачио као неразумевање. Сматрао сам да није ни први, а вероватно неће бити ни последњи, који или не чује оно што причам или је погрешно схватио.

Знате, има саговорника са којима се слатко испричате, а у ствари они вас нису размели, јер вас нису ни чули. Има и оних који се праве да не чују, али има и оних који у најбољој намери верују да сте о нечему сасвим другом причали. Са неколико уобичајених реченица просто скенирам саговорника и непогрешиво утврдим ком типу саговорника припада. Тако их делим на две групе, вреди или је безнадежни случај, са разним подгрупама. Саветујем и другима да пронађу неку своју класификацију, јер то помаже у комуникацијама између људи.

Код ових који мрзе политику, а воле економију, без обзира на то којој групацији неинформисаних припадају, приметио сам да нису ни свесни којим се све глупостима диче. Није ми циљ да натерам све да воле и политику и економију, нити да мрзе политику и економију, нити било која варијација љубави и мржње на релацији политика и економија. Циљ ми је да објасним да су речи и појмови политика и економија у ствари синоними за исту делатност. Када употребите реч политика, морате да знате да сте рекли економија и када употребите реч економија, ви у ствари причате о политици.

То је одувек тако било и биће док је људског рода, макар у овом облику. Да се не враћам у историју пошто ево скоро 270 година теоретичари стављају знак једнакости између речи политика и економија. Узајамни узрочно последични однос између политике и економије је толико испреплетан да се нико озбиљан до сада није бавио утврђивањем

јасних граница. За време Тита промењен је и назив предмета и науке од политичка економија у економски систем или нешто слично у зависности од факултета. Наравно, ја овде причам без намере да улазим у теоријска разматрања и оне танане разлике, јер то није домет овог текста.

Наслов овог текста жаргонски треба да значи да човека интересује како ће да заради и да лепо живи, а не интересује га ко је на власти и која ће политика да се спроводи. Међутим, ако човек не може да заради и стално има мањак средстава који доводи у питање егзистенцију, још нисам срео човека који ће излаз из те ситуације да тражи у економији, а да то нема додирних тачака са политиком? Тај човек постаје незадовољан и почиње да мрзи и псује оне на власти према којима је био индолентан зато што се баве политиком. Значи у политици је пронашао узрок за нарушавање његове љубави зване економија.

Због ових који воле економију, а мрзе политику, просто сам изненађен да су се недавно оркестрирано и јавно бунили када је стопа ПДВ-а подигнута са 18 на 20%. Онако успут да обавестим љубитеље економије да сам још приликом доношења првог закона о ПДВ-у предлагао да стопа буде 14 или 15%, а не 18%. Нисам предлагао да би лицитирао, већ да би што већи промет добара и услуга опорезован са мањом стопом дао исто или више. Такође сам предлагао да пореска обавеза настаје не фактурисањем, него наплатом. Наравно, то што сам предлагао је одбијено, а усвојених 18% је на почетку дало много веће приходе од очекиваних и пројектованих, да би се после годину дана опет појавио мањак прихода и наравно, наметнуло као излаз повећано задуживање код страних кредитора. Пошто се бавим политиком, љубитељи економије су мрско гледали на мој предлог, да би после годину дана жалили што ме нису послушали. Додуше није то ни први пут.

Слично је и са уласком робе из земаља ЕУ без царине што поред смањења буџетских прихода изазива и обесмишљавање сваке економске активности у Србији. Рекло би се да је све то економија, међутим у питању је ипак економска политика проевропске власти која води рачуна само о интересима ЕУ. Да ли је повећање стопе била

економнија или политика? Ако је политика зашто се буне када их политика не интересује. Ако није политика, већ економија, онда тражите решење у економији, али знајте економија је ипак наука која у центар има утврђивање вредности и анализирање онога што је било да би се видело где је изгубљено или нешто стечено. Постоје и друге дефиниције, али сматрам да је ова најбоља за љубитеље економије који мрзе и које не интересује политике. Онај кога не интересује политика у политичкој науци се назива идиотом. Политичког идиота интересује само храна, вода и да није унеређен. Не брукajte се људи тако што се дичите да вас политика не интересује.

Србија је препуна љубитеља економије и противника политике који су направили страшна богатства на мржњи према политици и љубави према економији уз поштовање свих који су на власти који се баве мрском им политиком. Најопаснији љубитељи економије и мрски непријатељи политике су управо они са ташном и машном који се баш и не експонирају у политици, али зато без блискости са политиком и разним махинацијама нису ни могли да стекну велико богатство. То су они који пљују по политичарима зато што се возе црним лимузинама, а у свом возном парку сваки члан њиховог домаћинства поред стана има и неколико аутомобила и деца им се по правилу школују у иностранству. Лако се препознају.

Према одговарајућој прилици и ситуације се обично и понашамо. Да ми не буде замерено изнећу један пример. Са једним пријатељем сам свратио у први кафић који се налазио у близини. Испоставило се да се код младих тај кафић третира као елитни. Док сам пио кафу са пријатељем приметио сам да са суседног стола њих неколико задрглих пословних људи гледа у правцу мог стола и гласно коментарише у смислу ево га има паре да посећује скупе кафиће, а народ нема ни за хлеба. На безобразлук и глупости увек треба да се реагује, јер ако се не реагује тај коров се шири. Наравно, одмах сам интервенисао и гласно саопштио пријатељу, да би чули и они кибицери за суседним столом, да сам изненађен да се у овако лепом и ненормално скупом кафићу, вероватно неког мафијаша, скупљају криминалци, лопови, припадници државне безбедности и они који не плаћају порез. Гласно сам замолио збуњеног пријатеља, пошто има добар мобилни, да направи неколико слика. Онако збуњен кренуо је руком према мобилном телефону, да би у неколико секунди, они весели љубитељи економије главом без обзира заглавили на излазним вратима. Утрчали су у своје ципове и луксузне аутомобиле. То су

прави љубитељи економије – фукаре.

Из чисто економских разлога тајкун је отпустио раднике, које интересује економија и мрзе политику. Отпуштени радници, иначе познати као љубитељи економије, псују на све стране и нападају економски успешног тајкуна и тек сада тврде како је њихов послодавац захваљујући политици постао економски јак, па чак и безобразан да отпушта раднике које интересује само економија.

Како неки тврде да економија нема везе са политиком, делује невероватно да се оптужују економски магнати зато што имају своје људе у скоро сваком државном органу. Још невероватније је да тајкуни као оличење економске снаге, зато што су све креативне потенцијале усмерили, не на политику, већ на економију, неко оптужује да су финансирали политичке странке и одредили састав Владе, а њима је политика мрска.

Ове текстове пишем како би жигосао појаве и понашања, али и како би донекле допринео да се уразуме они који несвесно или свесно пристају на све и увек кривца нађу на неком другом месту, не у економији, већ у политици. То су они који се увек правдају да не знају, да нису знали, да нису били обавештени, а врло радо због флаше пива, обећања неке фукаре или да би доскочили некоме свесно подржавају и гласају за погрешну будућност. Људи могу бити неуки, али немају право да буду неуки. Морају неуки да схвате да ће два пута да плате и да је зато боље да се потруде да не буду неуки и да праву ствар назову правим именом.

У том контексту када сретнете некога који се крије иза неукости да воли економију, а мрзи политику, спустите га не земљу да се не хвали глупошћу. Радите то са задовољством и одговорно, јер је глупост најзаразнија болест, поготово ако је се дохвате медији.